

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce : **Mgr. M. Z.**, nar. ...
bytem T., M. 127

proti

žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
se sídlem Praha 1, Karmelitská 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2015, č.j. MSMT-41164/2014-9

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 11. 2. 2015, č.j. MSMT-41164/2014-5 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Rozhodnutím ministerstva byla částečně odmítnuta žádost žalobce o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

poskytnutí informace týkající se „sdělení termínu kontrol Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy činnosti Mezinárodního institutu podnikatelství a práva, s.r.o. (dále jen „MIPP“) v období od října 2007 do června 2009 a seznamu materiálů, které ministerstvu postačilo k tomu, aby vědělo, že MIPP zabezpečuje uskutečňování studia v příslušném zahraničním studijním programu (od 10/2007 do 6/2009) [dále jen „žádost“] podle § 15 odst. 1 a v souladu s § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že rozhodnutí ministerstva přezkoumal z hlediska zákonnosti a z hlediska správnosti co do námitek uvedených v rozkladu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Na úvod vysvětlil, že působení zahraničních vysokých škol nebo jejich poboček na území České republiky, které uskutečňují nebo zprostředkovávají studium v zahraničních studijních programech, resp. poskytují zahraniční vysokoškolské vzdělání, není regulováno. V minulosti a v současnosti mohly a též mohou na našem území působit zahraniční vysoké školy nebo jejich pobočky bez jakéhokoli omezení, bez oznamovací povinnosti nebo povolení. Též mohou, ale nemusí, požádat ministerstvo o udělení státního souhlasu a o akreditaci studijního programu podle zákona o vysokých školách. Bude-li jim státní souhlas a akreditace studijních programů uděleny, stávají se soukromou vysokou školou a tím součástí vysokoškolského vzdělávacího systému České republiky. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil, že neudělil MIPP a ani Zakarpatské státní univerzitě státní souhlas působit jako soukromá vysoká škola a neudělil akreditace studijním programům. MIPP tedy není soukromou vysokou školou, je obchodní společností zřízenou podle tuzemského práva bez oprávnění uskutečňovat akreditované studijní programy dle zákona o vysokých školách. Totéž platí i pro Zakarpatskou státní univerzitu. Ta není zřízena dle tuzemského práva, nýbrž je ukrajinskou vysokou školou. Pro bližší osvětlení celé věci žalovaný dále uvedl, že po roce 1990 s významným rozšířením možností studia našich občanů na vysokých školách v zahraničí byla přijata právní úprava, která rozšířila pojem „nezaopatřené dítě“ a „soustavná příprava pro budoucí povolání“ ve smyslu § 11 a § 12 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“) a ve smyslu § 21 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) o studium na vysokých školách v cizině, pokud je toto studium rozhodnutím ministerstva postaveno naroveň studia na vysokých školách v České republice. Jednou z rozhodných skutečností pro uznání takového studia bylo místo uskutečňování studia – a to mimo území České republiky. Citované zákony současně zmocňovaly ministerstvo k vydání vyhlášky, kterou může žalovaný a Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) stanovit, které další studium, popřípadě výuka, jde-li o studium nebo výuku v České republice, se pro účely státní sociální podpory považuje za studium na středních nebo vysokých školách. Právní předpisy vydané žalovaným ve spolupráci s MPSV nestanovily žádný postup či kritéria pro

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

posuzování rozsahu a úrovně studia. Vyhlášky pouze stanovily, že za studium na vysokých školách se pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění považovalo studium uskutečňované v České republice ve vysokoškolských programech zahraničních vysokých škol vzdělávacími institucemi působícími na území České republiky, které jsou uvedeny v příloze k vyhlášce. Novelizace vyhlášek pak měnily pouze seznam institucí zařazených v příslušné příloze vždy k 1. 9. příslušného kalendářního roku. Shora uvedená úprava platila do 1. 9. 2012, kdy vyhláškou č. 28/2012 Sb., o dalším studiu, popřípadě výuce, které se pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění považují za studium na středních školách, bylo zrušeno ustanovení vymezující, jaké další studium se považuje za studium na vysokých školách. S účinností od 1. 9. 2013 byla zákonem č. 267/2013 Sb., který novelizoval zákon o státní sociální podpoře a zákon o důchodovém pojištění, zrušena obě zákonná zmocňovací ustanovení k vydávání vyhlášek ministerstva. MIPP byl zařazen do přílohy č. 3 k vyhlášce č. 183/1998 Sb. Jako již zařazený do příloh předchozích vyhlášek nepodal MIPP žádost o zařazení do vyhlášky č. 322/2005 Sb., podle příkazu ministra č. 43/2007 ze dne 28. 12. 2007 (dále jen „příkaz č. 43/2007“) a příkazu ministryně č. 12/2010 ze dne 6. 4. 2010 (dále jen „příkaz č. 12/2010“), jak se žalobce mylně domnívá. Zařazování poboček škol do vyhlášek nepodléhalo rozhodování žalovaného ve správním řízení, nevycházelo se z správního rozhodnutí a na zařazení nebyl právní nárok. Pobočky škol jako právnické osoby nebyly příjemci žádné finanční podpory z veřejných prostředků. Formy ověřování, zda splňují podmínky pro zařazení do vyhlášky, stanoveny obecně závazným právním předpisem nebo příkazem nebyly. Zařazené pobočky byly zpravidla žalovaným vyzývány, aby doložily aktualizované dokumenty o licenci a akreditacích. Žalovaný poskytl žalobci kopie listin, které měl k dispozici, a to ty, které MIPP poskytl žalovanému přípisem ze dne 21. 5. 2007 na výzvu o aktualizaci dokumentů. Kopie výzvy a kopie přípisu MIPP s příloženými úředními kopiemi dokumentů, včetně úředních překladů cizojazyčných listin do českého jazyka, byly žalobci zaslány již začátkem roku 2013 přípisem žalovaného č.j. MSMT-296/2013 ze dne 23. 1. 2013 a opakovaně na základě žádosti ze dne 31. 10. 2014 dopisem žalovaného č.j. MSMT-41164/2014-1 ze dne 14. 11. 2014. Žalovaný nemohl a ani neprováděl žalobcem předestřanou kontrolu činnosti MIPP. Jinými dokumenty než těmi, které byly žalobci poskytnuty, žalovaný nedisponuje a ani disponovat nemůže. Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že žalovaný tyto dokumenty již dříve měl, a tudíž je mít musí. Postup žalovaného při vyřizování žádosti žalobce byl správný, a právo žalobce na svobodný přístup k informacím tak nebylo porušeno. Žalovaný musel vydat rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, neboť žalobcem byly částečně požadovány neexistující informace, které žalovaný nemá k dispozici. Žalovaný dále k aplikaci § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím poukázal na to, že zákon blíže pojem vytváření nové informace nevymezuje. Žalobce požaduje neexistující informaci a žalovaný neměl ani nemá povinnost takovou informaci mít. Žalobcem požadované informace, které mu nebyly poskytnuty, by musely být žalovaným vytvořeny, a tedy i požadavek na informaci, která ve skutečnosti neexistuje, je vždy implicitně požadavkem na vytvoření nové informace.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

3. V žalobě, kterou podal proti napadenému rozhodnutí, žalobce nejprve popsal průběh řízení před správním orgánem. V rámci vylicení žalobních bodů uvedl, že vyhláška č. 322/2005 Sb., a zejména příkaz č. 12/2010 stanovily povinnost dozorovat instituce ve vyhlášce uvedené. Žalobce poukázal na čl. 2 odst. 10 příkazu č. 12/2010, v němž jsou uvedeny dokumenty, jež žalobce požadoval po žalovaném v žádosti. Podle žalobce se žalovaný se zcela nevypořádal s předkládanými důkazy a záměrně se vyhnul čl. 2 odst. 10 příkazu č. 12/2010. Pokud by nebylo předmětné vyhlášky, MIPP by jako soukromou právnickou osobu nic nenutilo předkládat dané materiály. Proto žalovaný měl doklady s platností od roku 2009. Žalobce dále v polemice s argumentací žalovaného, dle které MIPP jako již zařazený do příloh předchozích vyhlášek nepodával žádost o zařazení do vyhlášky č. 322/2005 Sb., odkázal na znění čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy č. 3 příkazu č. 12/2010. Žalobcem citovaná část příkazu č. 12/2010 upravovala postup žalovaného v případě, kdy instituce nebo příslušná zahraniční vysoká škola nesplňuje některou z vyjmenovaných podmínek. Žalobce v této souvislosti uvedl, že danou informaci požadoval vzhledem k tomu, že žalovaný v součinnosti s ostatními vysokými školami v ČR již od roku 2009 počal vést s absolventy MIPP správní řízení o uznání diplomu, a to vždy s negativním výsledkem. Tento bod evidentně MIPP nesplňoval od roku 2009, a již pouze toto muselo vést žalovaného k navržení vyřazení MIPP z přílohy 3 vyhlášky. K tvrzení žalovaného, že pobočky škol jako právnické osoby nebyly příjemci žádné finanční podpory z veřejných prostředků, nemá dle žalobce přínosnou hodnotu. Příjemci byli studenti, kteří na základě uveřejnění či setrvání MIPP v předmětné vyhlášce měli právo být příjemci různých sociálních dávek. Za irrelevantní žalobce dále označil tvrzení žalovaného, že formy ověřování, zda vzdělávací instituce splňují podmínky pro zařazení do vyhlášky, nebyly stanoveny obecně závazným předpisem nebo příkazem. K tvrzení žalovaného, že zařazené pobočky byly zpravidla žalovaným vyzývány, aby doložily aktualizované dokumenty o licenci a akreditacích, žalobce poznamenal, že právě v požadovaném období žalovaný zřejmě MIPP nevyzýval, neboť nemá jak svou aktivitu doložit. Podle žalobce nemá žádnou právní ani logickou oporu tvrzení žalovaného, že nemohl a ani neprováděl žalobcem předestřenou kontrolu činnosti MIPP. Žalovaný absolutně pomíjí své oprávnění dané příkazem č. 12/2010 vyplývající z čl. 4 odst. 1 písm. d) a odst. 2 přílohy č. 3 příkazu. Žalobce dále vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalovaného, že nedisponuje jinými dokumenty, než jsou ty, které byly žalobci poskytnuty, , neboť vyžádání požadovaných dokumentů ukládal žalovanému příkaz č. 12/2010, který je pro zaměstnance žalovaného závazný. Z uvedeného tedy plyne, že daní zaměstnanci měli povinnost konat, a tedy vyžádat si předmětné dokumenty. Tím, že tak neučinili, konali v rozporu s příkazem č. 12/2010. Nelze tedy tvrdit, že žalovaný požadované dokumenty mít nemusí. Žalobce zdůraznil, že žalovaný požadované informace mít musí, a to jako doklad o výkonu své práce. Nemá-li je, je jako povinný subjekt povinen je buď vytvořit či jakkoli opatřit. Žalobce dále namítl, že žalovaný neuvedl, jakým způsobem se snažil zjistit, že danými informacemi skutečně nedisponuje, jakou aktivitu za účelem tohoto zjištění provedl a zda se tázal příslušných úředních osob. Žalobce požaduje pouze informace, které se prostřednictvím zmíněného

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

příkazu vztahují k působnosti žalovaného, a nepožaduje tvorbu nových informací. Neposkytnutím daných informací došlo k jednání, které je v rozporu s čl. 17 Listiny základních práv a svobod a čl. 10 Úmluvy. Žalobce na tomto místě odkázal na náleze ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, v němž Ústavní soud mj. uvedl: „*Smyslem a účelem práva na informace je totiž veřejná kontrola výkonu státní (tedy i soudní) moci; ta je z logiky věci realizována - a tím způsobilá podléhat legitimní kontrole - nejen v rozhodování o veřejnoprávních věcech, ale i v rozhodování ve sporech soukromoprávních ...*“ Žalobce rovněž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 30 A 104/2012-50 ze dne 30. 10. 2014, v němž soud uvedl, že: „*Právě právo na informace je totiž velmi významným (a mnohdy jediným) nástrojem veřejné kontroly, která je pilířem fungování demokratické společnosti vůbec*“. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/2010-2 žalobce vyzdvihl, že: „*Ze skutečnosti, že ty které orgány veřejné moci předmětným údajem momentálně fakticky – snad – nedisponují, však neplyne, že je tento stav do budoucna neměnný. Tedy, že jej nelze změnit např. vyžádáním si informací od dotyčných jednotlivců jako svých zaměstnanců za účelem dosažení nezbytného ústavně souladného stavu, tj. realizace ústavní povinnosti státu poskytovat informace dle čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy; bude ovšem namíste hledat v tomto směru i cesty jiné*“. Závěrem žalobce namítl, že žalovaný se nevypořádal se všemi „důkazními body“ a tím došlo k porušení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a § 68 odst. 3 správního řádu.

4. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl. Ve vyjádření k žalobě nejprve shrnul průběh správního řízení zahájeného na základě žádosti žalobce ze dne 31. 10. 2014. K žalobním bodům uvedl, že žaloba je nejasná, nesrozumitelná, argumentačně nepřesná a žalobcova tvrzení nejsou podložena žádnými důkazy. Žaloba obsahuje řadu úvah a komentářů nesouvisejících s vyžadovanými informacemi, např. žalobcem uvedené úvahy o vyřazení či nevyřazení MIPP z příloh vyhlášek v období 2010 až 2012 a upozornění na potíže absolventů MIPP při uznávání získaného vzdělání s částečným odmítnutím žádosti vůbec nesouvisí. Žalovaný poté shodně jako v napadeném rozhodnutí popsal právní rámec, v němž je upraveno působení zahraničních vysokých škol na území České republiky. Znovu zdůraznil, že postup pro zařazování institucí uskutečňujících studium byl upraven interními předpisy žalovaného, a to příkazem č. 43/2007 a příkazem č. 12/2010. Povinnosti ukládané právníkům osobám i žalovanému tak nebyly stanoveny zákonem nebo jiným obecně závazným právním předpisem. Příkaz č. 43/2007, platný od 28. 12. 2007 do 6. 4. 2010, v čl. II písm. b) ukládal náměstkovi ministra pro výzkum a vysoké školství zabezpečit, aby odbor vysokých škol při přípravě návrhu novel přílohy č. 3 vyhlášky č. 322/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dodržoval postupy a podmínky uvedené v bodě I/c) příkazu, tj. podle přílohy č. 3 příkazu. Příkaz č. 12/2010, platný od 7. 4. 2010 do 1. 9. 2012, pak v čl. II ukládal náměstkovi ministra pro výzkum a vysoké školství zabezpečit, aby odbor vysokých škol při přípravě návrhu novel přílohy č. 3 vyhlášky č. 322/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dodržoval postupy a podmínky uvedené v bodě I/c) příkazu, tj. podle přílohy č. 3 příkazu. Tato skutečnost byla podpořena i závěrečnými

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

ustanoveními obou příkazů, kde bylo shodně uvedeno, že „*Na zařazení instituce do přílohy 3 vyhlášky není právní nárok; nejedná se o správní řízení, ve kterém by ministerstvo rozhodovalo o právech institucí, ale o vydání právního předpisu, které je v kompetenci ministerstva, jež je realizována ve spolupráci s MPSV*“. Dle obou příkazů se tedy postupovalo v období od 28. 12. 2007 do 1. 9. 2012, nikoliv až do 31. 10. 2014, jak se žalobce mylně domnívá. Ani jeden z příkazů nestanovil formu, jakým způsobem má probíhat ověřování splnění podmínek stanovených pro setrvání instituce ve vyhlášce podle čl. 1 příkazu (nikoliv čl. 2), tj. jako formu má mít aktualizace dokumentů. Do příkazu č. 12/2010 byl v čl. 2 nově doplněn odst. 9 o tom, že „*Zařazení instituce do přílohy 3 vyhlášky je časově omezeno na dobu pěti let. Po uplynutí této lhůty požádá instituce o znovuzařazení. K žádosti o znovuzařazení instituce se přikládají aktualizované dokumenty dle čl. 2 a vyplněný formulář uvedený v příloze*“. Na MIPP jakožto instituci již zařazenou do vyhlášky se v letech 2010 až 2012 toto ustanovení nevztahovalo. Dle citovaného ustanovení měl MIPP zažádat o znovuzařazení na dalších 5 let v roce 2015. Na MIPP se tehdy vztahoval čl. 2 odst. 10 příkazu č. 12/2010, podle něhož „*instituce, již zařazené ke dni 7. 4. 2010 do přílohy vyhlášky nejpozději do dvou let ode dne nabytí účinnosti tohoto příkazu prokáží splnění podmínek stanovených v čl. 1 a 2*“. Vzhledem k tomu, že platnost vyhlášky byla ukončena k 1. 9. 2012, stal se i příkaz č. 12/2010 neúčinným. Vyřazení instituce z vyhlášky se pak řídilo čl. 4 příkazu č. 12/2010, jehož obsah byl totožný s čl. 4 předchozího příkazu č. 43/2007. Žalovaný přípisem č.j. MSMT-41164/2014-1 ze dne 14. 11. 2014 žalobci poskytl podklady, které měl k dispozici. Informace platné pro období od 1. 9. 2012 do 31. 10. 2014, tj. k datu podání žádosti žalobcem, nemohl žalovaný z důvodu zrušení vyhlášky č. 322/2005 Sb., a neúčinnosti příkazu č. 12/2010 poskytnout. Neexistence informací je důvodem pro odmítnutí poskytnutí informace, neboť nemůže-li být žádost vyřízena v souladu s § 14 zákona o svobodném přístupu k informacím, užije se § 15 odst. 1 téhož zákona, který ukládá povinnému subjektu vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti, kdykoli se žádosti nevyhovuje. Jednou z takových situací je právě neexistence informace. Jelikož žalovaný nemá žalobcem požadované informace k dispozici, nemůže je poskytnout.

5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
6. Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Podle odst. 4 téhož zákonného ustanovení povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.
7. Podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

8. Podle § 15 odst. 7 zákona o státní sociální podpoře ve znění účinném do 31. 8. 2013 Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy v dohodě s Ministerstvem práce a sociálních věcí stanoví prováděcím právním předpisem náležitosti a termíny předložení žádosti o zápis do seznamu, doklady k žádosti, obsah, rozsah a organizaci studia, podmínky odborné a pedagogické způsobilosti osob, které se budou podílet na zajišťování studia podle § 12 odst. 1 písm. d), materiálně technické podmínky prostor, ve kterých se bude uskutečňovat studium, podmínky ukončování studia, obsah a způsob vedení dokumentace, způsob a termíny předávání údajů z dokumentace Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy.
9. Podle § 108 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31. 8. 2013 Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy v dohodě s Ministerstvem práce a sociálních věcí stanoví prováděcím právním předpisem náležitosti a termíny předložení žádosti o zápis do seznamu, doklady k žádosti, obsah, rozsah a organizaci studia, podmínky odborné a pedagogické způsobilosti osob, které se budou podílet na zajišťování studia podle § 21 odst. 1 písm. c), materiálně technické podmínky prostor, ve kterých se bude uskutečňovat studium, podmínky ukončování studia, obsah a způsob vedení dokumentace, způsob a termíny předávání údajů z dokumentace Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy.
10. Podle § 2 vyhláška č. 322/2005 Sb., o dalším studiu, popřípadě výuce, které se pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění považují za studium na středních a vysokých školách, za studium na vysokých školách se pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění považuje též studium uskutečňované v České republice ve vysokoškolských studijních programech, popřípadě oborech, zahraničních vysokých škol vzdělávacími institucemi působícími v České republice, které jsou uvedeny spolu s těmito studijními programy, popřípadě obory, v příloze č. 3 k této vyhlášce.
11. Nekonkrétní tvrzení žalobce, že žalovaný se nevypořádal se všemi předloženým důkazními body, čímž měl porušit § 68 odst. 3 správního řádu, není způsobilou žalobní námitkou, na základě které by soud mohl přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 71 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Jinými slovy řečeno, je věcí žalobce, aby v žalobě zřetelně vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitok) ve smyslu shora citovaného § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Žalobce nicméně nespecifikoval, které konkrétní důkazní body (míněno zřejmě důkazní návrhy)

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

nebyly žalovaným vypořádány. Naprostá obecnost a bezobsažnost uvedeného žalobního tvrzení brání tomu, aby se jím soud mohl blíže zabývat.

12. Obsáhlá argumentace žalobce je založena v podstatě na jedné základní námitce, a sice že žalovaný měl povinnost žalobcem požadované informace shromáždit a těmito disponovat. Soud připomíná, že žalobce požadoval poskytnutí informací vztahujících se ke vzdělávací instituci MIPP. Uvedená instituce byla pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění zařazena do přílohy vyhlášky č. 322/2005 Sb., kterou byla zrušena předchozí vyhláška č. 183/1998 Sb., jako vzdělávací instituce, která na území České republiky zprostředkovávala studium vysokoškolského studijního programu prezentovaného zahraniční vysokou školou – Zakarpatskou státní univerzitou. Blížší postup pro zařazování vzdělávacích institucí a pro jejich vyřazení z přílohy vyhlášky stanovily interně závazné předpisy - příkazy ministra, a to příkaz č. 43/2007 ze dne 28. 12. 2007, jenž byl následně nahrazen příkazem ministryně č. 12/2010 ze dne 6. 4. 2010. Žalovaný nicméně nebyl oprávněn podle příkazu č. 43/2007 ani podle příkazu č. 12/2010 shromažďovat ve vztahu k MIPP podklady vyžadované pro zařazení vzdělávací instituce do přílohy vyhlášky, neboť tato instituce již do přílohy vyhlášky zařazena byla. Dále je nutno zdůraznit, že zmocnění k vydávání vyhlášek o tom, jaké další studium, popřípadě výuka se pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění považují za studium na středních nebo vysokých školách, bylo *s účinností od 1. 9. 2013* zrušeno novelizací zákona o státní sociální podpoře a o důchodovém pojištění provedenou zákonem č. 267/2013 Sb. K datu 1. 9. 2013 tedy již neexistoval zákonný podklad, který by žalovanému dával do rukou právní instrument, prostřednictvím kterého by mohl požadovat informace týkající se vzdělávacích institucí poskytujících na území České republiky vysokoškolský studijní program zahraniční vysoké školy. Vzhledem k tomu, že vyhláška č. 322/2005 Sb., byla zrušena vyhláškou č. 28/2012 Sb., o dalším studiu, popřípadě výuce, které se pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění považují za studium na středních školách, která již neupravovala uznatelné formy studia na vysokých školách, ale jen na středních školách, pozbyl účinnosti i příkaz č. 12/2010, a to k datu 1. 9. 2012.
13. Žalobci lze přisvědčit, že příkaz č. 12/2010 nově zakotvil povinnost instituce, která již byla ke dni 7. 4. 2010 zařazena do přílohy č. 3 vyhlášky, nejpozději do dvou let ode dne nabytí účinnosti tohoto příkazu prokázat splnění podmínek stanovených v člácích 1 a 2, tj. podmínek pro zařazení vzdělávací instituce do předmětné přílohy. Příkaz č. 12/2010 jakožto interní předpis však nebyl ve vztahu ke třetím osobám (zejména k dotčeným vzdělávacím institucím) přímo závazný. Splnění povinnosti podle čl. 2 odst. 10 příkazu č. 12/2010 mohl iniciovat pouze žalovaný, a to tím, že vzdělávací instituci vyzval k předložení potřebných dokumentů. Pokud tak ale neučinil, nemusela se instituce o své povinnosti vůbec dozvědět a povinnost takto uloženou „dobrovolně“ splnit. Nesporné rovněž je, že oběma příkazy se žalovaný zavázal průběžně ověřovat, zda instituce zařazené

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

do přílohy 3 vyhlášky a příslušná zahraniční vysoká škola splňují podmínky pro zařazení instituce do přílohy. Ze samotné povinnosti instituce prokázat po uplynutí stanovené doby podmínky pro její zařazení do přílohy vyhlášky, jakož i z povinnosti žalovaného provádět (namátkovou) kontrolu plnění těchto podmínek však nevyplývá přímá povinnost žalovaného shromažďovat a uchovávat informace o daných subjektech. Smyslem uvedených interních pokynů žalovaného bylo vytvoření rámce, kterým budou nastavena pravidla a předpoklady pro zařazení/vyřazení vzdělávací instituce, která zprostředkovává studijní program zahraniční vysoké školy na území České republiky, do přílohy vyhlášky jakožto prováděcího předpisu k zákonné úpravě týkající se státní sociální podpory a důchodového pojištění. Přestože interní předpis by měl dotčené osoby (zaměstnance žalovaného) zavazovat k jeho dodržování (v opačném případě by interní pokyn postrádal smysl), nelze v daném případě dovodit, že žalovaný měl na základě příkazů ministra povinnost získat a uchovávat informace o vzdělávacích institucích. Nesplnění podmínek pro zařazení vzdělávací instituce do přílohy vyhlášky mohlo totiž podle obou příkazů být pouze důvodem pro učinění návrhu na vyřazení daného subjektu z přílohy. Řečeno jinak, žalovaný nemohl vynucovat splnění podmínek pro zařazení instituce do přílohy, a proto nebyl ani povinen disponovat s informacemi, které mohly vyplynout z podkladů a dokumentů vyžadovaných pro zařazení instituce (jejího setrvání) do přílohy vyhlášky. Poznámka žalobce, že danou informaci požadoval vzhledem k tomu, že žalovaný již od roku 2009 vedl s absolventy MIPP správní řízení o uznání diplomu (vždy s negativním výsledkem) a že tato okolnost musela vést žalovaného k navržení vyřazení MIPP z přílohy 3 vyhlášky, je z výše popsaných důvodů irelevantní. Pouze na okraj soud uvádí, že případná nečinnost žalovaného v souvislosti s vyřazením MIPP z přílohy vyhlášky a důsledky takové nečinnosti nejsou předmětem této žaloby.

14. Žalovaný tedy postupoval v souladu s § 15 a § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud rozklad podaný žalobcem zamítl. Z výše uvedeného plyne, že žalovaný neměl zákonnou povinnost požadované informace vytvořit či je opatřit [srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č.j. 1 As 141/2011, v němž NSS konstatoval, že *odmítnout žádost o informace s tím, že by bylo nutné vytvořit nové informace (§ 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím) lze pouze v případě, že povinný subjekt nemá povinnost předmětnými informacemi disponovat.*]. Ke dni podání žádosti, tj. ke dni 31. 10. 2014, navíc již neexistovalo zmocnění, na základě kterého by žalovaný mohl předmětné informace od dotčených institucí požadovat.
15. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení ústního jednání (oba účastníci ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

16. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. října 2018

Mgr. Martin Kříž, v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.